

"הַרִיבֹו בִּמְעֹוֹל בְּמִדְּרָךְ עַבְיֹו." (ישע'יהו ז' \ יד')

* זֶא לֹא לַעֲיִין בַּעֲלוֹנִים בְּזֶמֶן הַתְּפִילָה וּקְרִיאַת הַתּוֹרָה - שֶׁלֹּא יֵצֵא שֹׁכֵר בַּהֲפָסְדֹו !!!

* זֶא לֹא לִטְלֹטֵל הַעֲלוֹנִים בַּמָּקוֹם שֶׁאֵין בּו עָרוֹב כַּהֲלָכָה ! - הַעֲלוֹן טַעוֹן גְּזִיזָה

בס"ד ערב שבת קדש פְּרֶשֶׁת 'דְּבָרִים', ז' - ח' מנחם אָב (שַׁבַּת 'חֲזוֹן'), (הַשַּׁבָּת - עֶרֶב צוֹם תְּשַׁעָה בָּבֶב), ה-תשפ"ה, (2025 \ אוּגוּסְט \ 02 -> 01 לַמַּנְיִינִים) - גָּלוּן מִס' 380

שַׁבַּת 'חֲזוֹן'

לְשֵׁם יַחֲדוּד קוֹדֶשׁ אֶרֶץ הַיִּרְדָּה וְשִׁכְנֵיהָ. לַכְבוֹד בּוֹרֵא עוֹלָם וּלְכְבוֹדָהּ שֶׁל שַׁבַּת קוֹדֶשׁ הַמַּלְכָה !!!

לַעֲלוֹי נִשְׁמָת
חֲזוֹן הַיִּרְדָּה ע"ה:
יְהוֹר אֲבִי יַעֲקֹב קָמְלָאן בִּן רַחֵל ז"ל נפ' ו'
יִסְרָאֵל ה-תשע"ח וְאִמִּי מִרְתָּא פִּרְחָה אֵלֶיהָ בֵּית
חַיִּיבָה ז"ל נפ' כה' תמוז ה-תשס"א -
מִנְחֻחַת עֵדֶן

לַע"נ יִשְׁשָׁכָר (תַּעֲזוֹ) בִּן מֵרִים דוד
נָפְטָר לְבִית עוֹלָמָו וְנִטְמָן בְּיוֹם הַשִּׁשִּׁי ז'
בְּאֶדָר, עֶרֶב שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֶשֶׁת "וְאֵתָה
תִּצְוָה", ה-תשפ"ה

לַע"נ יִשְׁשָׁכָר (שָׁלִי) בִּן חֲדָרָה נָפְטָר יד' אדר
א' ה-תשפ"ד, וְלַע"נ בְּנֵי - אֲבִיהוּ (שָׁלִי) בִּן
מֵרִים ע"ה, נִטְמָן בְּיוֹם ב', כב' אדר ב' ה-
תשפ"ד

לַע"נ הַגָּב' הַמְנוּחָה אֲדוּרִית ע"ה בֵּית חֲדָרָה
חַיָּה שֶׁתְּבָרְכֶנָּה - נָפְטָרָה וְנִטְמָנָה בְּיוֹם
רַבִּיעִי ג' אֲבִי - הַתשפ"ד

לַע"נ הַגָּב' הַמְנוּחָה רוּחַ בֵּית עֲלִיזָה ז"ל -
נָפְטָרָה בְּיוֹם שְׁלִישִׁי כה' חֲשׁוֹן וְנִטְמָנָה
בְּיוֹם רַבִּיעִי כה' חֲשׁוֹן
ה-תשפ"ה

לַע"נ שִׁלּוֹחַ חַיִּי' שֶׁנִּרְצָה בְּאֲזוּרִית
בְּאִמְרֵי הַר"ר צִבִּי הַכֵּן קוֹנֵן ה"ד,
שֶׁנִּרְצָה בְּאִמְרֵי הַר"ר בְּיוֹם שִׁישִׁי כה' מֵר
חֲשׁוֹן וְנִטְמָן בְּהַר הַזֵּיתִים בִּירוּשָׁלַיִם בְּלִיל
כה' בִּמְרֵחַ חֲשׁוֹן (אֹר לִיּוֹם שְׁלִישִׁי)
ה-תשפ"ה

לַעֲלוֹי נִשְׁמָת הַמְנוּחָה מֵרִגְלִית ז"ל בֵּית
גִּלְיָה, נָפְטָרָה לְבִית עוֹלָמָה בְּיוֹם שִׁנִּי, ו'
בְּשַׁבַּת ה-תשפ"ה

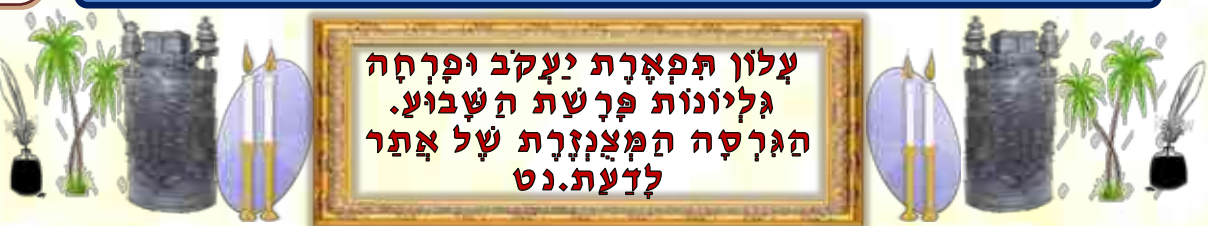
לַע"נ מֵרִין רֹאשׁ יִשִּׁיבֵת יִסְכָּא רַחֲמִים הָרֵב
מֵאִיר נִסִּים מֵאֲזוּז (נִטְמָן) כְּמִסְאֵנָה חֲנָה
זְכוּק"ל
נָפְטָר בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח,
כא' יִסְרָאֵל ה-תשפ"ה, וְנִטְמָן לְמַחֲרַת בְּיוֹם
אֶחָד בְּשַׁבַּת (אִיסְרוּרָה), כב' בְּנִיסָן ה-
תשפ"ה

לַעֲלוֹי נִשְׁמָת הַמְנוּחָה מֵרִגְלִית מִסְעֵדָה
תָּמָר (כֵּהָן) ע"ה בֵּית פְּרָחָה, נָפְטָרָה וְנִטְמָנָה
בְּלִיל שִׁישִׁי אֹר ל- כז' בְּנִיסָן ה-תשפ"ה

לַע"נ הַקָּדוֹשׁ אֶחָד (זו) הַיִּיד בֵּית שְׂמוּאֵל
שֶׁנִּרְצָה בְּנִיגוּעַ לִיד בְּרוּכִין, לִיל חַמִּישִׁי,
אֹר ל- יד' בְּאִיִּיר ה-תשפ"ה (15-16) לְמֵאִי
2025 לַמַּנְיִינִים, נִרְצָחָה ע"י בְּנֵי עוֹלָה בֵּית
שְׁהִיָּה בְּדִרְכָּה לְחֹדֶר לִידָה לְלֶדֶת אֶת בְּנָה
הָרַבִּיעִי, וְכֵן לַעֲלוֹי נִשְׁמָת בְּנָה הַתִּינּוֹק
הַקֹּדֶשׁ יְבִיד חַיִּים בִּן אֶחָד הַיִּיד שֶׁנִּפְגַּע
בְּחֵרֶף מִגִּזְלֵי שָׂרֵי צִיּוֹן אֶחָד הַיִּיד
וְכַעֲבוֹר כְּשִׁבְעִיִּים נָפְטָר מִפְּעֻעֵי וְנִטְמָן לְצֵד
אִימֹו בְּיוֹם חַמִּישִׁי ב' בְּסִיּוֹן ה-תשפ"ה (29)
לְמֵאִי 2025 לַמַּנְיִינִים

ת.נ.צ.ב.ה.
וְהַבְדִּיל לְרִפּוּאֵת וְלַהֲצִלָּחַת
כָּל עַם יִשְׂרָאֵל וּבְנֵיהֶם:
הָרֵב מִשָּׁה (בּוֹבִי) שְׁלִיט"א בִּן אֶסְתֵּר; **הָרֵב שְׁלֹמֹה**
וְיִסְרָאֵל (מִחֲפֹזֵר) שְׁלִיט"א בִּן הַמְנוּחָה יוֹנָה; רוֹנִי אֶהָרֵן בִּן
פִּרְחָה אֵלִיזָה, מוֹיֵת זְלוֹת מוֹרִישִׁי בֵּית מֵרִין מוֹנֶה
אַחֲרָי, לְרִפּוּאֵת הָאֲדוּמִי רַבִּי יִאֲשִׁיחוּ יוֹסֵף (פִּינִטוֹ)
בִּן הַבְּגִיט וְיִי; לְרִפּוּאֵת שִׁיר לֵב בֵּית קִרְיָה, הָרַבִּיעִי
בְּחֵרֶף בֵּית מִלְכָּה (אַשְׁתָּה) הָרֵב בְּרוּךְ רוֹזֶנְבֵּלְט
שְׁלִיט"א), רַבִּי רַמְלָל (בּוֹבִי) בִּן גְּזִיָּה, רַחֲמִים (כֵּהָן)
בִּן שֹׁרָה; יַעֲקֹב בִּן אֶסְתֵּר; אֶסְתֵּר בִּן וִיקְטוֹרִיָּה הָרֵב
שְׁלֹמֹה הָרֵב שְׁלִיט"א בִּן יִמְנָן; הַנְּעִיר הַנְּעִיר מוֹיִשִׁי
בִּן גִּיטִי; מֵרִים (נַעֲתָנָה) בֵּית זִינָה; לְרִפּוּאֵת הִילָּה
מִנְּעִן אֲדוּרָה בֵּית אֶסְתֵּר שֶׁחִי לְרִפּוּאֵת עוֹפֵר בִּן חַיָּה;
לְרִפּוּאֵת לִיאֹוֹרָה בֵּית דְּבוּרָה; לְרִפּוּאֵת בְּצִלָּל בִּן
פִּינְגָּט שִׁינְדֵּל; לְרִפּוּאֵת עֶפְרָה חֲנָה בֵּית צִיפּוֹרָה; יִפָּה
בֵּית מִרְדִּיָּה;

לְרִפּוּאֵת הַחַיִּילִים שֶׁנִּפְגַּעוּ בַּעוֹבָה ב- י' בְּאִיִּיר
הַתשפ"ה: דוֹר בִּן גּוֹאֵל (אַחִיו שֶׁל מִקְלִיד
שִׁיעוֹרִי הָרֵב רוֹזֶנְבֵּלְט שְׁלִיט"א); דָּן בִּן
דּוּרִית; צִבִּי דוֹד בִּן תָּמָר; אֵלִיָּהוּ אֵלִיאָב בִּן
חַיָּה; רַאֲם בִּן עֲדִי לִי; צוֹר בִּן שְׂרִית חֲנָה
לְכָל הַפְּעוּעִים וְהַחַיִּילִים בְּתוֹךְ כָּל שָׂאֵר חוּלֵי עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל רִפּוּאֵת שְׁלִימָה, אֲמֹן וְאֲמֹן.

שַׁבַּת "אֶכְלָה הַדֶּבָרִים"

זֶאֱדַת רַעְדָּה בְּגָלוֹן שֶׁלְפָנֶיהָ

לְקוֹטִיִּים לְשַׁבָּת קֶדֶשׁ

זְמַנִּים הַלְכָתִיִּים נֹסְפִים
לְשַׁבַּת זוֹ וְכֵן זְמַנֵּי צוֹם תְּשַׁעָה
בָּבֶב ה-תשפ"ה תִּמְצְאוּ לְהֵלֶן
בְּעֶמּוּד 3 לְמִטָּה.

לְפָנֶיהָ בַּעֲנִיין הַעֲלוֹן - נִיתָן לְשִׁלּוֹחַ הוֹדָעָה לְכַתּוּבַת הַדּוּא"ל הַבָּהָה: rk-pk@hotmail.com
עֲשׂוּ לָנוּ לִיקָק בְּדֶף שְׁלֹנוּ בְּפִיִּסְבּוּק: תְּפִאֶרֶת יַעֲקֹב וּפְרָחָה - עָלוֹ שְׁבִיעִי לְשַׁבַּת קֹדֶשׁ וְלַמּוֹעֵד יִשְׂרָאֵל

זְמַנֵּי כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת וּיצִיאָתָהּ
שַׁבַּת פְּרֶשֶׁת "דְּבָרִים"
ה-תשפ"ה (2025 לַמַּנְיִינִים)
מְבוּסָס עַל פִּי לוּחַ
"פָּאָר מַלְיוֹח"

יִצִּיאַת שַׁבַּת	יִצִּיאַת הַשַּׁבָּת	כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת
זְמַן רַבְּנוּ תָּמָר		
21:03	20:15	19:01 - יְרוּשָׁלַיִם -
21:01	20:17	19:19 - תֵּל-אֲבִיב -
21:04	20:18	19:12 - חִיפָה -
21:01	20:15	19:19 - בָּאֵר - שְׁבַע -

"הרימו מכשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

שַׁבַּת פְּרָשָׁת: "אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה"

הַפְּטָרַת הַשַּׁבָּת: "חֲזוֹן יִשְׁעִיהוּ בֶן אָמוֹץ"

(ספר יִשְׁעִיהוּ, פָּרָק א', פָּסוּק א')

שבת פרשת חזון – הסעודה והחרבן

מאמר לשבת
פרשת 'דברים'
מאת: הרב גור גלון שליט"א
מוקדא מאמר 'ישיבת הר ברק'.

"ה' אֱלֹקֵיכֶם הִרְבָּה אֶתְכֶם וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹב:"
ספר 'דברים', פרשת 'דברים', פרק א', פסוק י'

שבת חזון – הסעודה והחרבן

שבת חזון.
לאחרונה נכנסים לתשעה באב.
מצאנו במשנה הגדרה מיוחדת:
ערב תשעה באב שחל להיות בשבת אוכל ושותה כל צרכו ומעלה על שלחנו אפילו כסעודת שלמה בשעתו
(רש"י – בשעת מלכו ותקפו שהיה אוכל הוא ושריו ס' בור סלת וכו'...).

סעודת שלמה – דוקא ערב החרבן

דוקא רגע לפני שיא האבלות על החרבן, משתמשים חז"ל בבטוי היחידאי שבכל ששת סדרי המשנה – שסעודת שלמה בשעתו!!
שלמה המלך בשיא תוקפו, שהמקדש בנוי והשכינה שורה.
יש כאן גלוי גדול ומפלא – אפילו בחרבן, נקדחת הגאולה נמצאת, בשבת שיוצאים מהחדשות שאופפות אותנו, מהיום יום, מ-ה- 'פאן ועכשיו' – מתגלה הנקדה הנצחית.
אנו שייכים באמת לשלמה בשיא גדלותו וכוחו!
זה סוד הגאולה – לדעת שיש בנו את הנקדה הפנימית הזאת שמתגלה בשבת.

עם הנצח לא מתנאש

מכח העצמה הזאת המנחת בנו, עם הנצח לא מתנאש.
הוא יודע שגאולתו תגיע.
הוא יודע שמקדש בנה.
העצמה הזאת מתגלה בסעודת השבת, ביכלת לחבר את העולמות, לקדש את המציאות – לגלות שכינה בארץ!
דוקא מי שמאמין בכוהם העצום של ישראל, הוא זה שיתאבל באמת על כך שהכח הזה לא מתגלה כראוי.

מדרש איכה – הסעודה שמעוררת בכי

על פי זה נתן להסביר את דברי המדרש באיכה רבה:
"ישבחו בי ישרי שער, אלו ישראל שהן יושבין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ונגינות שותי שכר, מאחר שהן יושבין ואוכלין ושותין ומשתכרין בסעודת תשעה באב יושבין וקוראין קינוי ונהי ואיכה".
מתי משתכרים בסעודת תשעה באב? הרי אוכלים רק שני תבשילין, ואסור לאכל בשר ולשתות יין!
אלא – זה בערב תשעה באב שחל להיות בשבת, ודוקא מתוך השמחה העצומה בכוהם הגנוז של ישראל, יש בכי וצער על המציאות, כי אנחנו מתאמים למציאות הרבה יותר גדולה.

מי שמתאבל – רואה את שמחתה

כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה – זוכה ורואה? יזכה ויראה?
אלא – מי שמתאבל, כי הוא מאמין בכוהם של ישראל, זוכה ורואה מיד את שמחתה של ירושלים בבניה אהוביה – הראויים לה והיא להם!

שלמה נשאר מלך – גם כשנפל

המקרה"ם מלובלין הסביר שהמילה 'בשעתו' רומזת שהיו לשלמה המלך גם תקופות פחות טובות.
אבל שלמה המלך, גם בהיותו הדייט, היה בפנימיותו מלך – ולכן הוא חוזר להיות מלך.
כך גם עם ישראל – החרבן הזמני לא יפגע ביעידונו ותפקידו!

"הרימו מכשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

מאמר לשבת
פרשת 'דברים'
מאת: הרב גור גלון שליט"א
מובא מאתר 'ישיבת הר ברק'.

"שבת חזון – הסעודה והחרבן" (המשך המאמר הפותח מעמוד 2)

שני סוגי צער – ומהות הצער של תשעה באב

יש שני סוגי צער:
צער של אבילות – אדם קרוב נפטר, ואנו חווים צער של פרידה, צער על דבר שלא יחזור. צער כזה מגביל בזמן, יש קצבה כמה זמן יש להצטער, וגזרה על המת שישתכח מן העולם.
צער אחר – צער על כך שאדם או אמה לא נמצאים במקום הראוי להם. כיון שזה לא מקומם ולא טבעם – ברור שיחזרו אליו.
הצער הזה הוא על מצב זמני, שיתכן שיסור זמן עד שיצאו ממנו, אבל הוא זמני. וממילא – הצער הזה טוב שימשך – עד שישבו האדם והעם למקומם הראוי.
הצער הזה הוא צער מדרבן, צער שדוחף קדימה – לחתר אל המצב שבו אנו צריכים להיות. כזה הוא הצער של תשעה באב.

סעודה או קינה – שתי דרכים לאותה אמת

הצער על החרבן הוא כי אנו יודעים בודאות שזה לא המצב המתאים לנו. אנחנו שוכים למלכות שלמה, לגלוי שלם של הקב"ה בעולם. לכן אנו מתאבלים – זאת הידיעה הברורה הזאת אפטר לבטא בשני אופנים:
על ידי צער ואבילות, על ידי סעודה כסעודת שלמה – לחוות כעת את המדרגה האמתית של עם ישראל בשני האופנים יש אמירה יסודית:
מצב החרבן, מצב הרחוק מהקב"ה – איננו המצב שבאמת מתאים לנו. אנו שוכים לגלוי שכינה, לקרבת ה', ל- "עם זו יצאתי לי תהלתי יספורי", ל- "אתם עדי נאם ה' ואני קל" – זו מהותנו האמתית.

דור של גאלה

אנו בדורות של גאלה.

עם ישראל הולך ומגלה את גדלתו.

שבת של שקט ושלוש
וצום מועיל וקל
לכל בית ישראל, אמן!
רוני ק.

נזכר מי אנחנו –

ונזכר לגאולה שלמה במהרה בימינו!

עוד אבינו חי !!!

עם ישראל חי !!!!!

יהי רצון שבע"ה שיחזרו במהרה כל השבויים וכל הנעדרים.
החלמה מהירה לכל הפצועים והחולים,
ולכל חיילי ישראל, בריאות ושלמות גופם,
רוחם ונפשם.
ובריאות איתנה לכולנו- אמן!

הזמנים (על פי לוח: "פאר הלוח") לפי שעות קריץ !!!

באר שבע	חיפה	תל-אביב	ירושלים	זמני השבת פרשת 'דברים' וכן זמני צום תשעה באב ה- תשפ"ה – על פי לוח "פאר הלוח"
19:39	19:42	19:39	19:41	שקיעה ליל שבת (שישי בערב)
19:55	19:58	19:55	19:57	צאת הכוכבים ליל שבת (שישי בערב)
04:33	04:28	04:33	04:27	עלות השחר שבת בבוקר
06:03	05:55	06:01	05:55	זמן נץ החמה (זריחה) שבת בבוקר
08:40	08:37	08:40	08:36	סוף זמן קריאת שמע של שחרית בבוקר שבת - מגן אברהם (מג"א)
09:21	09:18	09:21	09:18	סוף זמן קריאת שמע של שחרית בבוקר שבת – הגאון רבי אליהו (גר"א)
10:29	10:28	10:30	10:27	סוף זמן תפילת עמידה של שחרית שבת בבוקר
12:47	12:46	12:47	12:45	חצות יום-לילה שבת
13:17	13:16	13:17	13:15	זמן מנחה גדולה
19:38	19:41	19:38	19:40	שקיעה במוצאי השבת וזמן תחילת צום תשעה באב (יש להקדים את תחילת הצום בכמה דקות לפני זמן השקיעה המצויין בלוח !!!)
19:54	19:57	19:54	19:56	צאת הכוכבים במוצאי שבת (לתשומת לב: לא מדובר בזמן צאת השבת!)
19:54	19:56	19:53	19:55	זמן צאת הכוכבים ביום ראשון בערב (לא מדובר בזמן צאת הצום !!!)
19:57	20:00	19:57	19:59	זמן סיום צום תשעה באב ביום ראשון בערב

"הרימו מכשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

תורת משה

דבר תורה לשבת פרשת 'דברים' - שבת 'חזון'

מאת הרב משה בובי שליט"א

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין

פארן ובין תפל ולבן וחצרת ודי זהב:"

(ספר 'דברים', פרשת 'דברים', פרק א', פסוק א')

"איד צריך להוכיח אחרים?"

שְׁתַּנּוּ פותחת את חמש דברים הנקרא גם: "משנה תורה" מפניו שהוא חוזר על כל ארבעת החמשים שלפניו.

לשם מה אם כן נדרש חמש החוזר על כל מה שנאמר? !
התשובה לכך היא:

כיון שכל ענינו של ספר דברים הוא דברי תוכחה ובתוכחה לא נאמרים דברים חדשים... תוכחתו של משה היתה להביא לכך שבני ישראל יביאו לידי הגשמה את כל מה שלמדו במשך 40 שנה במדבר. והוא עושה זאת ברמז ע"י הזכרת המקומות שחטאו בהן ולפי רש"י הסבה היא: מפני כבודו של ישראל.

השל"ה הקדוש למד כלל גדול בענין מצות תוכחה מהפסוק: **"אל תוכח לץ פן ישנאך הוכח לחכם ויאהבך"** (משלי ט): כאשר אתה מוכיח את עמיתך אל תאמר לו רק את חסרונותיו, כי אז ישנאך ולא ישמע לדבריך, והינו **"אל תוכח לץ"** – אל תוכיח אותו באופן שתאמר לו שהוא לץ.

אלא אדרבה, אמר לו חכם אתה, ולך לא מתאים לנהג כפי שנהגת. וזהו **"הוכח לחכם"** כלומר, תעשנו לחכם, אז יאהבך וישמע לקול דברי התוכחה שלך.
ספור מכלל על דרכו של ה- **"חפץ חיים"** והצורה בה הוכיח אנשים:

בתקופה שהיה נודד למכר את ספריו, ראה פעם באכסניה בויילנא יהודי חסון ומגשם שנקנס והתישב ליד השלחן, ופקד על המשרתת שתגיש לו נתח און צלוי וכוס משקה חריף. חטף בתאוננות את נתח האון מבלי ברכה והתייחס אל המשרתת בצורה בלתי הוגנת. ה- **"חפץ חיים"** נדהם מהמחזה ורצה לנסות לגשת אליו כדי להעיר לו על קלות דעתו.

אולם בעל האכסניה רמז לו שלא כדאי, כי הנ"ל היה חיל של ניקולאי בעברו ואין לדעת כיצד נגיב... "רבי הנח לו, אין אל מי לדבר. כשהיה בן 7 נחטף יחד עם ילדים אחרים, עד גיל 18 גדל בין גוים, ועבד את הצאר ניקולאי 25 שנה. מה אפשר לצפות מאחד כזה?..."

חיד הרב, נגש אליו, הושיט לו ידו ואמר: "שלום עליכם", ובלבביות שאל: תגיד זה נכון מה ששמעתי עליך? !
שכילד קטן נחטפת לבין גוים ולא זכית ללמד אפלו אות אחת מן התורה, עברת צרות וענויים נוראים! לא פעם נסו להעבירך על דתך, אלצו אותך לאכל חזיר ואף על פי כן נשארת יהודי ולא השתמדת? !
מאשר הייתי אלו היו לי זכויות כשלך והייתי בן עולם הבא כמוך.

הרי מקומך בעולם הבא יהיה בין צדיקי עולם. מסירות נפש שכזו, לסבל יסורים שכאלה למען כבוד שמים, למען היהדות, יותר מ-30 שנים רצופות? !

דמעות עלו בעיניו של החיל המגשם, הוא הזדעזע ונגרש מהמילים החמות שפמש החיו את נשמתו, משנודע לו מיהו העומד

ה- **"חפץ חיים"** המשיך:

אדם כמוך, שזכה למסר את נפשו על קדוש השם, אלו קבלת על עצמך לחיות מעתה ועד סוף ימך כיהודי כשר, לא היה מאשר כמוך בארץ...

היהודי שוב לא עזב את ה- **"חפץ חיים"** עד שנהפך לבעל תשובה אמתי וצדיק גמור...

כמה זהירות נדרשת במצות התוכחה...

יהי רצון שלא נחטיא את המטרה ונאהב כל יהודי.

משה בובי,
רב ק"ק היכל יהונתן,
גני אביב, לוד.
בברכת שבת שלום,
וצום מועיל וקל.
לגאולת והצלחת עם ישראל כולו ברחמים,
בשורות טובות לכולנו, אמן!

בהזדמנות זו, נאחל לכבוד מורנו ורבנו- הרב משה בובי שליט"א, בבריאות איתנה לו וכל בני משפחתו, שימשיך להרביץ שיעורי תורה, וימשיך בעבודת הקודש שלו בבית הכנסת ובקהילה עוד שנים רבות וטובות, אמן.
מערכת עלון תפארת יעקב ופרחה, בשם ועד ומתפללי בית הכנסת הספרדי "היכל יהונתן", גני אביב, לוד.

"הרימו מכשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

דַּת מִצְרָאֵת לַעֲבֹדָה וְלַפְּרָדָה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!!

שַׁבַּת פְּרִשַׁת 'דְּבָרִים' - 'שַׁבַּת חֲזוֹן' - עֲרַב תַּשְׁעָה בָּאָב - 'הַצָּרִי אֵין בְּגִלְעָד'.

תהפטרות תשעה באב מתוודות בנבואות ירמיהו, שנבא על חורבן הצפוי והוא שהיה עד להתגשמות הנבואה. הנבואה פותחת ב- "אסף אספים" והיא נחתמת ב- "ואין מאסף" (טי', כ"א). לקראת סוף ההפטרות מופיעים הבטויים 'קִינָה', 'נְהִי', 'דְּמָעָה' ובטויים נוספים המזכירים את יום תשעה באב. גם בתחלת ההפטרות יש בטויי קינה רבים - 'יגוון', 'דווי', 'דְּמָעָה' ו-'בְּכִי', וכן בְּאִמְצָעָה - 'בְּכִי', 'נְהִי' ו-'קִינָה'. פסוקי הקינה של הנביא חוזרים שוב ושוב על המלים "עַל שָׁבַר בֵּת-עַמִּי" (שם, כ"א). שאלתו הרטורית של הנביא, "הַצָּרִי אֵין בְּגִלְעָד"? מהנה המשך לתקנה שהבעה קדם "קוה ... לַעֲת מִרְפָּא". למה הפונה? הנבואה מתארת את הגלעד, חבל הארץ המרחק והפריפריאלי של הארץ. הנצי"ב פרש שצרוף שבת המנשה לראובן וגד נועד לחזק אותם מבחינה רוחנית. הרב יהודה ברנדס כותב, שגם להיטותו של מכיר לכבש את הגלעד לא נבעה משקולים כלכליים אלא מן הרצון למהר ולגרו את הכבוש ואת ההתנחלות, ואולי אף להרחיב את גבולות הארץ. שאלתו הרטורית של הנביא, "הַצָּרִי אֵין בְּגִלְעָד"? היא כהמשך לתקנה שהבעה קדם "קוה ... לַעֲת מִרְפָּא". תקנה זו היה לה לכאורה על מה להשען, שהרי בגלעד יש מרפא (צרי) ויש רופא, משה רבנו נטע בגלעד את מכיר בן מנשה ומשפחתו, על מנת שיטע שם צמחי מרפא שישעו בשמור השבטים שפחרו להתישב שם, וכדי לדרבן אותם שיתרמו תרומה משמעותית בעת הצורך לעזרתו של העם היושב בציון.

צמח הצרי

צמחי מרפא הוא שם כולל לצמחים ממינים בוטניים וממשפחות בוטניות שונות, שנמצאו כבעלי ערך מרפא או מועיל, רפואת צמחים התפתחה במקביל במקומות שונים בעולם, ונשתמרה במרוצת הדורות בכתב ובעל פה.

צרי הינו סממן אחד מתוך אחד עשר סממני הקטרת, המזוהה עם שמן אפרסמון. נאמר בתורה בענין סממני הקטרת, "קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זפה" (שמות, ל', ל"ד). "נטף" האמור בתורה, נקרא בדברי חז"ל בשם - 'צרי' (פרייתות ו'). בהתאם לאמר נקבע על ידי חכמים, שכמות הצרי שיש להכין לפטום הקטרת הרי זה שבעים מנה. באשר למשמעות המעשית של המשג 'צרי', מקביל לזהותו עם עץ האפרסמון (ערוד, ערד קטף). הקשר המסחרי בין מצרים וגלעד לאספקת צרי מפנה אותנו לשירה שהיתה מערבת במקירת יוסף "וישאו עיניהם ויראו והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרימה" (בראשית, ל"ז, כ"ה). כשאין אחות אחים אין מרפא, צרי, לשבר בת עמי.

צמח הקנביס

בשנים האחרונות נושא השמוש בקנביס למטרות רפואיות הולך וצובר תאוצה. חלק נכר מסגלותיו הרפואיות ידועות מזה זמן רב.

הרב משה פינשטיין זצ"ל נשאל בשנת תשל"ג על ידי בחורי ישיבה שהשתמשו בסמים 'קלים'. בתשובתו שלל את ההתמכרות ויצירת תלות בסמים הנה בדבר אשר התחילו איזה בחורים מהישיבה לעשן חשיש (מעראנואנא)... שהוא "גורם תאנה גדולה..." (אגרות-משה יו"ד ח"ג, ל"ה). העבדה שאדם יוצר תלות חזקה בסם, "תאנה גדולה", היא בעייתית, ולדבריו יש בה אפלו אסור דאורייתא. גם הרב אויערבך התחסס לצריכת סמים וכתב, "שנדאי יש אסור מצד הדין לקחת סמים... דלקיחת סמים כמו שעושים ברחוב ודאי מזיק את גופו ואסור משום חבלת גופו דאסור גמור הוא..." (מעדני-שלמה עמי קמ"ח). יש לזכר שדבריהם של שני גדולים אלו מתחססים לצריכת סמים ללא צורך רפואי כלשהו. קנאביס הינו צמח מרפא ופטור מתרומות ומעשרות. כך פוסק הרמב"ם "אין אסור משום כלאי זרעים אלא הזרעים הראויין למאכל אדם, אבל עשבים המרים וכיוצא בהן מן העקרין שאינן ראויין אלא לרפואה וכיוצא בזה בהן אין בהן משום כלאי זרעים" (כלאים א', ד'). ולענין שנת השביעית מה דינו של הקנביס, שנינו במשנה "כלל גדול אמרו בשביעית, כל המיחד למאכל אדם, אין עושים ממנו מלגמה (= תרופה) לאדם" (שביעית ח', א'), וכך פסק הרמב"ם "כלל גדול אמרו בפרות שביעית, כל שהוא מיחד למאכל אדם כגון חטים תאנים וענבים וכיוצא בהן אין עושין ממנו מלוגמא או רטיה וכיוצא בו אפלו לאדם שנאמר לכם לאכלה כל שהוא מיחד לכם יהיה לאכלה ולא לרפואה (שמשא ויובל ה', י"א). צמחי הקנביס אינם מאכל אדם ואין בהם הפסד אכלים מצד קדשת שביעית. הרב יצחק זילברשטיין דן את הקנביס כטאב"ק השונה לכל אדם וחלים עליו דיני שמיטה, והצריך להפקיר הגדולים (חשוקי-חמד יבמות קכ"ב, ע"א). לעמיתו, הרב אשר ויס, סובר שאין קדשת שביעית בגדולי הקנביס המיעדים לחולה (מנחת-אשר סי' כ"ט).

בברכת שבת שלום, בשורות טובות, וצום מועיל וקל, ובריאות איתנה לכלנו, הרב אברהם רוזניקוב שליט"א.
הארות והערות, בעניין מדור זה בלבד, יתקבלו בברכה לכתובת הדוא"ל של כבוד הרב: avire30@gmail.com - האתר של כבוד הרב: <http://lresnikov.co.il>

"הרימו מִקְשׁוֹל מִדְרָךְ עָמִי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

המשך בסימן תקנא - דיני שבת חזון ; סימן תקנו - דיני תשעה באב שחל במוצאי שבת ; סימן תקנד - דברים האסורים בתשעה באב מתוך הילקוט יוסף לרבנו מרן הרה"ג הרשל"צ יצחק יוסף שליט"א.

סימן תקנא - דיני שבת חזון

א. יש מבני אשכנז הנוהגים שלא ללבוש בגדי שבת, בשבת חזון, שבת שלפני תשעה באב, ומחליפים רק הכתונת בלבד. ויש שכתבו שמנהג זה שלא כדן, ובכל גלילות ישראל אשר שמענו שמעם, נוהגים ללבוש בגדי שבת כרגיל. ומכל מקום אם יש מהאשכנזים הנוהגים להחמיר בזה, יש להם על מה שיסמוכו. [יביע אומר ח"ג או"ח סי' לא סק"ג].

ב. אף במקומות שנהגו בהם בני אשכנז שלא ללבוש בגדי שבת בשבת חזון, אם חל מילה בשבת חזון, **צריכים בעלי הברית ללבוש בגדי שבת**. ואין להם לפשוט בגדיהם לאחר המילה, שרק אם חל המילה ביום תשעה באב עצמו פושטים בעלי הברית בגדי שבת שעליהם באופן שממשיכים בקינות אחר המילה, ובקריאת איוב וירמיה. [יביע אומר ח"ג סי' יב סק"ג].

ג. יש מקומות שנהגו לומר קינה בשבת חזון, וראוי לבטל מנהגם זה, כי בזה מראים אֲבָלוֹת בפרהסיא בשבת, וכן המנהג פשוט בארץ ישראל. [ילקוט יוסף מועדים עמוד תקסו].

ד. בשבת חזון אפילו חל בו תשעה באב ונדחה ליום ראשון, **אוכלים בשר ושותים יין, ואפילו בסעודה שלישית שמסתיימת סמוך לשקיעה, אוכלים בשר ושותים יין, ומעלה על שולחנו כסעודת שלמה המלך בשעת מלכותו. ואסור להמנע מאכילת בשר בסעודה זו מטעם אֲבָלוֹת**, [שלחן ערוך סימן תקנט]. ורק מי שאינו רגיל לאכול בשר בסעודה זו בכל שבת מטעמי בריאות וכדומה, יכול להמנע גם בשבת זו. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקסח].

סימן תקנו - דיני תשעה באב שחל במוצאי שבת

א. אם חל ט' באב בשבת, **אין דיני אבילות נוהגים בשבת**, ומותר גם בתשמיש המטה. [ש"ע].

ב. תשעה באב שחל להיות ביום ראשון, **רשאי ללמוד** [תורה כרגיל (ר.ק.)] **בשבת גם אחר חצות, בכל מה שירצה**, אלא שטוב ונכון ללמוד בשבת אחר חצות בהלכות תשעה באב וללמוד לרבים הלכות אלו.

ג. תשעה באב שחל במוצאי שבת, **אין אומרים 'צדקתך צדק' במנחה בשבת**. ומבדילין בלילה כמו בכל מוצאי שבת. **ואין אומרים 'ויהי נועם'**. [ש"ע].
ד. תשעה באב שחל להיות ביום ראשון, מותר להשאר עם הנעלים גם לאחר יציאת השבת, עד לאחר אמירת ברכו שלפני תפלת ערבית של מוצאי שבת. **ואינו צריך להסיר את הנעלים שברגליו מיד עם שקיעת החמה של יום שבת**, וראוי להכריז בבתי הכנסת ולהודיע לצבור שתפלת ערבית במוצאי שבת שחל בו תשעה באב, תהיה רק לאחר חצי שעה מזמן שקיעת החמה, ולא קודם, ובכך תהיה אפשרות לקהל להחליף בגדי שבת בבגדי חול, ולחלוץ נעלי העור שברגליהם כשליש שעה אחר השקיעה, **ויבואו להתפלל בליל תשעה באב, במוצ"ש, בבגדי חול ובמנעלי בד המותרים בתשעה באב**. [שו"ת יחזה דעת ח"ה סי' לח].

ה. בתשעה באב שחל במוצאי שבת, כשחולצים הנעלים לאחר אמירת ברכו של ערבית, יחלוץ נעליו מן הרגל האחת ברגל חבירתה, ולא יגע במנעליו. וכן יוכל לחולצם בנגיעה בשרוך נעליו בלבד, שאז אין צריך נטילת ידים. [שו"ת יביע אומר חלק ה' סימן א' סק"ה].

ו. אחר צאת השבת, **קודם קריאת מגילת איכה, מברכים על הנר בורא מאורי האש, ואין מברכים על הבשמים**. ואם שכח לברך על הנר, יברך אחר כך במשך הלילה. [ש"ע].

ז. תשעה באב שחל ביום ראשון, חולה האוכל בו לפי ההלכה, **צריך להבדיל קודם אכילתו על הכוס, שאין לאכול עד שיבדיל על הכוס**. ויכול החולה להוציא ידי חובה את בני ביתו בהבדלה זו, אף על פי שהם מתענים ואינם אוכלים עד הערב. ואחר שהבדיל החולה על הכוס, יתן הכוס לתינוק שהגיע לחינוך כדי שישתה ממנו מלוא לוגמיו. **ואם אין שם תינוק, ישתה בעצמו מהכוס מלוא לוגמיו**. ואם אי אפשר לו אינו צריך לדחוק את עצמו, ודי בטעימה כל שהוא. [שו"ת יחזה דעת ח"ה סי' מ. ושו"ת יביע אומר ח"ה סי' מ' סק"ה].

ח. תשעה באב שחל להיות ביום ראשון, הואיל ואי אפשר להבדיל במוצאי שבת, **מבדילים במוצאי יום ראשון, שהוא מוצאי הצום**. [שו"ת יביע אומר חלק ו' סימן מח אות י"ג].

ט. מי שהיה קטן ביום שבת ט' באב, ונעשה לבר מצוה במוצאי שבת ליל התענית, [דהיינו שנולד ב' אב, ובמלאת שלש עשרה שנה ויום אחד נעשה לבר מצוה בליל י' באב], יש אומרים שכיון שהיה פטור מהתענית בשבת, אחר שטרם הגיע לבר מצוה, פטור מלהתענות ביום ראשון, ויש אומרים דמאחר ובליל י' אב נעשה חייב במצוות, צריך להתענות. [ילקו"י תפלה כרך א עמוד תקפד].

סימן תקנד - דברים האסורים בתשעה באב

א. **תשעה באב אסור באכילה ושתיה ורחיצה וסיכה ונעילת הסנדל ותשמיש המטה, ולילו כיומו לכל דבר**. ואין אוכלים אלא מבעוד יום של ערב תשעה באב. ובין השמשות שלו אסור כיום הכפורים. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקעו].

ב. אם קיבל עליו בפירוש בשפתיו שלא לאכול אחר סעודה המפסקת אסור לו לאכול יותר אפילו עודנו יום. אבל אם קיבל עליו בהרהור בלב אינה קבלה. [ילקוט יוסף שם].

ג. **ראוי ונכון להחמיר שלא לעשן סיגריות בתשעה באב**. ובפרט יש להחמיר בעת קריאת איכה וקינות בבית הכנסת. אבל לצורך קצת, כגון למי שרגיל מאד בעישון, ויש לו צער גדול במניעתו מעישון סיגריות, יש להתיר לו לעשן בתשעה באב בצניעה **בתוך ביתו** וכדומה, **אבל לא יעשן בפרהסיא בתשעה באב**, ובשאר צומות אף הנוהגים לעשן ביום טוב, על ידי הדלקה מאש לאש, דחשיב אצלם לענין זה כאוכל נפש דשרי ביום טוב, אפילו הכי מותר לעשן בתענית. [שו"ת יביע אומר ח"ה סי' לג. ושו"ת יחזה דעת ח"ה סימן לט].

ד. **רחיצה אסורה בתשעה באב** בין בחמין בין בצונן, ואפילו להושיט אצבעו במים אסור. ובשחרית נוטל ידיו עד סוף קשרי אצבעותיו בלבד, ולאחר שניגבם ועדיין לחות קצת מעבירים על עיניו. ואם היה לכלוך על גבי עינו דרכו לרחצם במים, רוחץ ומעבירו ואינו חושש. [ילקוט יוסף מועדים הלכות תשעה באב].

ה. מי שהיו ידיו מלוכלכות בטיט ובצואה, **מותר לרחוץ להעביר הכללוד, ולא יטול כל ידיו אלא לפי הצורך להעביר הכללוד**. [ילקוט יוסף מועדים שם].

ו. **כהן שנוטל ידיו לברכת כהנים, נוטל עד סוף הפרק כמו בשאר ימות השנה**, שכל שאינו מכווין להנאת רחיצה מותר. **אבל היוצא לשירותים נוטל עד קשרי אצבעותיו, שזי בזה**. אלא אם כן ידיו היו מלוכלכות שאז נוטל ידיו כדי להעביר הכללוד. [ילקוט יוסף מועדים].

ז. נשים המבשלות ומדיחות הירקות במים, אף על פי שידיהם נוגעות במים אין לחוש על זה כלל. וסיכה אינה אסורה אלא של תענוג. מי שיש לו חטטין בראשו סך כדרכו ואינו חושש. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקעח].

ח. נעילת הסנדל אסורה בין לאנשים בין לנשים, **ודוקא בנעלים של עור**, אבל של בגד ועץ וגומי, מותר, שהרי קושי הארץ מגיע לרגליו ומרגיש שהוא יחף, ואפילו לובש גרבים ונועל עליהם נעלי עור אסור. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקעט].

י. **אסור ללבוש נעלים (נעלי עור) כל היום עד מוצאי תשעה באב בצאת הכוכבים, והגאונים החמירו בזה בתוקף**.

יא. נעלי עץ שיש להם רצועה של עור [קבבק] יש מתירים ללבושן. [ילקו"י מועדים עמוד תקעט].

יב. אם שכח לקנות נעלי גומי לפני תשעה באב, רשאי לקנות לאחר מכן, אך נכון לכתחלה שיחדש אותם איזה זמן קודם שבוע שחל בו תשעה באב.

לפניות בעניין העלון - ניתן לשלוח הודעה לכתובת הדוא"ל הבאה:

rk-pk@hotmail.com

עשו לנו לייק בדף שלנו בפייסבוק: **תפארת יעקב ופרחה-עלון שבועי לשבת**

קודש ולמועדי ישראל

"הרימו מכסול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

מגיש באדיבות
הרב נחמיה וילהלם,
נש"ל י"ח חב"ד
בשיר בנגקוק, תאילנד.

ממתק לשבת פרשת 'דברים' - שבת חזון - ה- תשפ"ה אף תפילה לא שבה ריקם !

בס"ד

פשיוסף גולדמן התבגר, החליט בנו ג'יקוב להכניס אותו לבית אבות בניו ג'רזי. יוסף אמר לבנו: "יש לי רק בקשה אחת – תדאג שאקבר ביהודי, עם מנין וקדיש".
ג'יקוב ענה: "אבא, הגיע הזמן להתקדם. אין כל ענין בטקסים האלה."
יוסף המשיך לבקש שוב ושוב, בכל פעם שפגש את בנו. כשנוכח לראות שג'יקוב לא מתכנן לקיים את בקשתו, אמר לו: "לא נותר לי אלא להתפלל ל-ה' שיצור לי בזה."
יום אחד צלצל הטלפון של **אהרן סילבר**. על הקו היה עובד מבית האבות: "שלום, זה אהרן, הבן של ישראל צבי סילבר?"
"כן", ענה אהרן.
- "רציתי לעדכן אותך – אביך לא מרגיש טוב." אהרן הפתע. רק שלושה ימים קדם לכן בקר את אביו, והכל נראה בסדר. משהו בקולו של העובד לא נשמע לו, והוא שאל מה בדיוק קרה.
העובד השיב: "אבא שלך קבל הבקר התקף לב... הזעקנו רופא... לצערנו, הוא לא החזיק מעמד." אהרן עדכן מיד את שאר האחים, וכלם נרתמו לסדורי הלוויה, תאום עם חברה קדישא וכל הדרוש. נערכה הלוויה, ולאחר מכן ישבו שבוע בביתו של האב.
באחד מימי השבוע קבל אהרן שיחת טלפון. מהעבר השני נשמע קול מפר: "אהרן'לה שלי, מה קורה? למה השבוע לא באת לבקר אותי?"
אהרן החור. הוא לא הבין מה קורה. הוא העביר את הטלפון לאח נוסף, שגם הוא נדהם – אבא על הקו. כעבר כמה דקות, מהרו כל האחים לבית האבות. שם פגשו את אביהם – חי ובריא. הפקיד שראה אותם קרא מיד למנהל, שהתנצל עמקות: "אף פעם לא קרה לנו דבר כזה. פשוט טעינו בשם. עדכנו אתכם על פטירת אביכם, כשבפעל זה היה יהודי אחר – **יוסף גולדמן**. אני בטוח שתסלחו לי, כשאתם רואים שאבא שלכם חי. אבל איך אספר עכשו לבני משפחת גולדמן שאביהם נפטר לפני חמשה ימים?"
אהרן הציע למנהל שהוא יתקשר להודיע להם.
כשהתקשר וספר לבני משפחת גולדמן שאביהם נפטר, נדהם מהתגובה:
"אבא שלנו כל היום מתפלל, קורא תהלים, ומבקש שכאשר יסתלק מן העולם – יזכה לקבורה יהודית. אבל אנחנו לא מתכוונים לקיים את זה."
"מאחר מדי", אמר אהרן בשקט.
"אבא שלכם כבר זכה למה שבקש – קבורה יהודית. מנין. וכל מה שמגיע ליהודי כמוהו."
התפילה שלו לא שבה ריקם.

בפרשת השבוע אנחנו קוראים שמשה רבנו אומר לעם ישראל: "ה' אלקי אבותכם יסף עליכם ככם אלהי פועמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם". מסביר רש"י שכאשר משה רבנו אמר לעם ישראל: "ייסף עליכם ככם אלהי פועמים" אמרו לו: "למה אתה נותן קצבה לברכות שלנו? הרי הקב"ה כבר הבטיח לאברהם שגורפה כחול אשר על שפת הים שזה ממש בלי גבול". אמר להם משה: "זו משלי, אבל הוא בברך אתכם כאשר דבר לכם".
לכאורה לא מובן. למה משה רבנו אומר את זה בצורה שמעוררת אצלם שאלה? שיגיד מראש שהוא מברך באלף והקב"ה יתן בלי גבול?
וגם, אם יש להם ברכה בלי גבול מה מוסיף להם משה בזה שמברך אותם לאלף פועמים?
מסביר הרבי מליובאוויטש על פי דברי חז"ל ש- "הקב"ה מתאנה לתפלתם של ישראל" - כדי לקבל את ברכת ה' בלי גבול היה משה צריך לגרם להם לבקש, ולכן אמר להם אלהי. כשהם התעוררו ושאלו למה לא יותר - אז הפכו לראויים לברכה הבלתי מגבלת של הקב"ה.
גם אנחנו צריכים לזכר שהקב"ה מכין עבורנו שפע גדול של ברכה עד בלי די רק צריך לזכר להתפלל ולבקש. כשמבקשים מעמק הלב ה' שומע את תפלתנו וממלא את בקשתנו.

במים אלו של אב על חרב בית המקדש זה הזמן להתפלל כלנו ולבקש שכבר תגיע הגאולה בפעל ממש. כשנתפלל על זה מעמק לבנו - אנחנו יכולים להיות בטוחים ש- ה' ישמע את תפלתנו ויביא לנו את משיח צדקנו בקרוב ממש.

שבת שלום,
שבת של שקט ובטחון
וצום מועיל וקל לכל בית ישראל!
הרב נחמיה וילהלם,
בית חב"ד בנגקוק תאילנד.

"הרימו מקשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

"האור של הפרשה" - מתורת רבנו חיים בן עשר הקדוש זצוקללה"ה. **הרב משה בובי שליט"א - רב בית הכנסת הספרדי "היכל יהונתן" - גני אביב, לוד.**

☆ אחים יקרים ואהובים, שבת שלום ומברך ☆

"מנהגי רבנו אור החיים הקדוש בעניני דיני ממונות"

"ואצוה את שפטיכם בעת ההוא לאמר שמע בין אחיכם

ושפטתם צדק בין איש ובין אחיו ובין גרו:"

ספר 'דברים', פרשת 'דברים', פרק א', פסוק טז'

בפרשתנו מביא רבנו אור החיים הקדוש דבר מעגן בשם חבירו וידידו הגאון רבי משה בירדוגו זצ"ל בעגן הסתכלות על הבעלי דין בשעת הדין תורה, וזה לשון קדשו: "ושמעתי מפי חכם גדול חסיד וגדול בישראל, חביב עלי פרוחי, הלא הוא הרב רבי משה בירדוגו זכרונו לחיי העולם הבא, שהיה מדקדק בשעת הדין שיהיו עיניו למטה ולא היה נושא עינו כל עקר, ושהיה מרגיש שאם היה נושא עינו לצד ההכרח באיזה אחד מבעלי הדין היה מתבלבל שפנגדו".

וכך מפרש רבנו הקדוש את הפסוק 'שמע בין אחיכם' שהדין רק ישמע את הבעלי דין, ולא יראה אותם כלל אפילו בראיה בעלמא, כי אחד מהם עלול להתבלבל בטענותיו.

וכאן המקום לצין שרבנו הקדוש מעיד על עצמו במכתב, שהוא נמנע כלל מלדון דיני ממונות, וזה לשון קדשו: "ו - ה' יודע כמה טרחתי למנע עצמי מכל דבר משפט, מכמה טעמים נגלים ונסתרים". אולם יש לצין שהיו מקרים יוצאי דופן שרבנו הקדוש כן נזקק לדון בדיני ממונות, כשהדין נגע לכבוד תלמידי חכמים.

עוד יצין דבר פלא לגבי רבי משה בירדוגו, מה שכותב רבנו הקדוש בספרו הקדוש "חפץ ה'", בסיום פרושו לסגיא מסימת, וזה לשון קדשו: "ואם הייתי מספר גופא דעובדא של הפרוש הזה, ממש רוח הקדש הופיעה, ונתפוננו לו בהסח הדעת בבית הכנסת, אני ואחי הגדול, גדול החכמים הרב ר' משה בירדוגו שיחיה, אשר נפשי קשורה בנפשו".

שבת שלום,
בשורות טובות לכל בית ישראל
וצום מועיל וקל,
משה בובי רב ק"ק היכל יהונתן,
גני אביב, לוד.

מלחמת שמחת תורה

הנחיות הלכתיות לשבת קודש

יש להישמע באופן מוחלט לכל הוראות והמלצות פיקוד העורף כאשר ההוראה היא בהסמכה בבית און לצאת בכל מהבית גם לא לחפילה.

יש להתפלל אך ורק בבתי כנסת שיש בהם או בקרבנות מרחבים מוגנים זקנים וחולים שהליכתם אישית יתפללו בביתם

מי שיש לו נשק ברשות (מצוה שישא אחד את הנשק גם בשבת)

אם נשמעה אזעקה באמצע תפלת העמידה יש ללכת בשתיקה למרחב המוגן ולאחרי כן לחזור ולהתפלל מתחילת עמידה

להשתדל בכל בית כנסת שיהיה לפחות אדם אחד חמום

כל בית כנסת יש להניח מערב שבת מכשיר טלפון שיהיה זמין בשעת הצורך ניתן להחזיק טלפון על מצב רעט בכיס

צריך להשאיר רדיו מול גל שקע כדי להעדרתו בהתראות פול פיקוד העורף

ידי רצון שלא ישמעו שוד שודר בגלגל, ויש להקטין את השקט ואת המרחק וכן מויד.

ובא לציון גואל במהרה בימינו אמן.

בברכת שבת שלום

"הרימו מכשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

הצור של רבי יהונתן אמדי שליט"א

רב בית הכנסת "יוסף תימן" - אור יהודה

טוב יותר. מדק יותר. מקדם יותר.

"איש כי ידר נדר ל- ה' או השבע שבעה לאסור אסור על נפשו לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה:"

(ספר 'דברים', פרשת 'דברים', פרק ל', פסוק ג')

שלוש עליכם.

"שלושה נתנבאו בלשון איכה: משה, ישעיה וירמיה. משה אמר 'איכה אשא לבדי'. ישעיה אמר: 'איכה היתה לזונה'. ירמיה אמר: 'איכה ישבה בדד'. אמר רב לוי, משל למטרונה שהיו לה ג' שושבינין. אחד ראה אותה בשלותה, אחד ראה אותה בפחזותה (בחטאה) ואחד ראה אותה בנוולה (בענשה). כך משה ראה את ישראל בכבודם ושלותם, ואמר 'איכה אשא לבדי טרחכם', ישעיה ראה אותם בפחזותם ואמר 'איכה היתה לזונה', ירמיה ראה אותם בנוולם ואמר 'איכה ישבה בדד'" (מדרש איכה).

חשבנו להוסיף שהמלה 'איכה' מזכירה את שאמר השם יתברך לאדם הראשון אחר שחטא מן העץ 'איכה'. שנה בעצם בא לומר שברגע שאדם סוטה קצת מצוויו של ה' יתברך כמו שאדם הראשון החל בפעם הראשונה בעולם לא לשמע לקול ה', ואחריו באו עוד אנשים שאינם שומעים לקול ה' ומשכו עליהם צרות ויסורים לא אלינו, כך עם ישראל בהתחלה. בזמן משה רבנו ישבו בכבודם ושלותם. ואחר כך התדרדרו לחטא, ואחר כך התדרדרו ומשכו עליהם ענשים. וכל זה בגלל הסטיה הראשונה מדברי ה' שכן אם לא היו סוטים מדברי ה' בפעם הראשונה, לא היו מגיעים לנוול. ועל פי זה פרשנו את מאמר הגמרא (שבת פח:) על הפסוק: "ויתיצבו בתחתית ההר" אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא מלמד שפכה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם". שלכאורה קשה היה צריך לומר 'כאן' תהא קבורתכם מהו 'שם' תהיה קבורתכם? אלא אמר ה' לבני ישראל, אם לא תקבלו את התורה עכשו ותסוו מפנה, אתם לא תרגישו עכשו שאתם מתים וקבורים, אבל 'שם', בעתיד, אתם תבינו שזה שלא קבלתם עתה את התורה, זוהי קבורתכם חלילה.

וכן פרשו המפרשים את הפסוק בתהלים: 'כחצים ביד גבור כן בני הנעורים' דהינו, כמו שהיורה בחץ כל סטיה קלה בגדיו מתבטאת במרחק גדול יותר במטרה, כך צריך לחנך את ילדינו כמה שיותר מדק כי כל סטיה קלה בחנוך יכולה להתבטא בעתיד בסטיה גדולה יותר. והחכמה היא לקבל. לקבל עלינו על תורה בצורה הטובה ביותר, המדיקת ביותר, בזמן המקדם ביותר!

יהי רצון שנופה לגאלה השלמה ולבנין בית המקדש במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

בברכת ברוכים תהיו, בשורות טובות,
שבת שלום, בריאות, אשר ונחת, וצום מועיל וקל
הרב יהונתן אמדי שליט"א

הרשות השנייה: תדרי גל שקט יפעלו בשבת בטלוויזיה וברדיו

בשל המצב הביטחוני תפעיל הרשות השנייה תדרי גל שקט ובמקרה של אזעקה יושמעו בתדרים אלו קריאה להיכנס למרחב המוגן.

לאור המצב הביטחוני הנמשך, הרשות השנייה מעדכנת על תדרי הגל השקט שיפעלו במהלך השבת. התדרים יועברו בערוצי עידן + וברדיו עבור ציבור שומרי המסורת והציבור החרדי. במקרה של אזעקה היא תשמע בתדרים אלו בערים ובישובים הנקראים להיכנס למרחב המוגן.

התדרים יפעלו במערך עידן + בטלוויזיה וברדיו. להלן רשימת ערוצים והתדרים השקטים:

כאן מורשת של תאגיד השידור הישראלי - ארצי

רדיו קול חי + קול חי מיוזיק - יפעל באזורים: מרכז, גוש דן וירושלים.

רדיו קול ברמה - יפעל באזורים: מרכז, גוש דן וירושלים.

תדרי הגל השקט ברדיו:

רדיו קול ברמה: 107.6 FM, 92.1 FM, 104.3 FM, 105.7 FM

רדיו קול חי: 102.5 FM, 93 FM

רדיו דרום: 101.5 FM

מורשת: 90.5 FM, 90.8 FM, 92.5 FM, 100.7 FM

יהי רצון שלא תצא תקלה תחת ידנו, ושלא נזקק לתדרי החרום הללו.

לפניות בעניין העלון- ניתן לשלוח הודעה לכתובת הדוא"ל הבאה:

rk-pk@hotmail.com

עשו לנו לייק בדף שלנו בפייסבוק: תפארת יעקב ופרחה-עלון שבועי לשבת

קודש ולמועדי ישראל

הספור לשבת פרשת 'דברים' — "פקטן פגדול"

לאחר

השוואה האומה בה שכל הגה"ק רבי יקותיאל-יהודה הלפרשטס (כ"ק האדמו"ר מצאנז - קלויזנבורג) זצוק"ל את זוגתו הרבנית ואחד-עשר לנדיה הי"ד, קים בעצמו את לשון הכתוב "לכלביא יקום וכארי יתנשא". הוא לא התעטף באבלו ולא שקע בצערו, אלא זקף מיד את קומתו והיה כלפי-אש בוער ומאיר הולך לפני המנחה.

עם סיום המלחמה ובעוד האזדים המצילים מאש אוספים את שארית כוחותיהם ומלקקים את פצעייהם – מהר האדמו"ר להקים מוסדות תורה במחנות העקורים באירופה ומיד לאחר מכן גם בארץ-ישראל, בארה"ב ואף באמריקה הדרומית. מוסדות 'שארית הפליטה' הוא קרא להם. תלמודי-תורה שאליהם נוספו 'שיבות', 'כוללים' ומוסדות חנוך לבנות.

בשנת ה- תשי"ז הקים האדמו"ר 'שיבה לצעירים' בבני ברק ויליאמסבורג בניו-יורק, שם גם השתכן זמנית הוא בעצמו. את הישיבה הזו יעד בעקר לצעירים פליטים מאירופה העשנה.

שנים מהתלמידים הראשונים בישיבה היו נערים צעירים, יתומים מאב ומאם, שהגיעו לארה"ב באותה אניה עמה הגיע האדמו"ר בשבוע מהפלגה קצרה מארה"ב לאירופה. כבר על האניה נתן בהם את עיניו, אף כי הללו נתונים היו לחסדיהם של שליחי 'הג'וינט' שפרשו עליהם את חסותם ושלעם רדתם מהאניה נטלו עמם לבית-יתומים שהפעיל הארגון ברבע ברוקס בעיר.

במהרה קרא אליו האדמו"ר את חסידו העסקן ר' יוסף-בנימין וילנר (שנמנה עם מקורביו הנאמנים ביותר). "סע מיד לברוקס והשתדל להוציא נערים רבים ככל האפשר מבית-היתומים של ה- 'ג'וינט' ולהביאם לכאן", הורה לו. "במיוחד התאמץ להביא את שני הנערים שהפליגו עמי באניה".

המשלמה לא היתה פשוטה כלל ועקר, אך היא הכתרה בהצלחה. בסופו של יום היו שני הנערים בין כתלי הישיבה החדשה בוויליאמסבורג. כך נהג האדמו"ר בכל פעם ופעם שבה נודע לו על בואה של אנית מהגרים נוספת מאירופה. נציגיו המתנינו לפליטים על הרציו והעמידו אותם על כונותיהם של הארגונים השונים שטפלו בהבאתם לארה"ב, תוך שהם מציגים לפניהם את האפשרות להוסיף ולנהל על אדמת ארה"ב ארח-חיים כמו 'בית הישי'.

האדמו"ר פעל רבות לנתב את הבאים מגולת אירופה, יחידים כמשפחות, לעבר השכונה החרדית ויליאמסבורג. הוא הבין כי התפרוות והתערות שלהם בקרב האוכלוסיה האמריקנית הפללית, כמוה כ- 'התאבדות רוחנית'.

לימים יצמחו השתילים הרוחניים הרבים שנטע האדמו"ר באותן שנים והיו לאילנות עמוקי שרשים, רחבים ויתמרים. אולם באותה עת הכל היה בראשיתו ובוסרי. המאבק הרוחני היה נקדתי והוא התנהל על כל פש ופש. ההצלחות היו 'קטנות' והאתגר – גדול ורב. גם מבחינה כלכלית לא היה קל להחזיק קהלה ובה-בצת להקים ולבסס מוסדות.

והנה, בתקופה קשה זאת נדמה היה למקורבי האדמו"ר כי הם מצליחים לראות אור מנצנץ בקצה המנהרה. היה זה לאחר שאחד מהם יצר קשר חם עם יהודי אמריקני, עשיר מפלג, איש שבע ימים שגלו נשק לשמונים. הלה עשה חיל בעסקיו והתברג בצמרת החברה האמריקנית.

יהודי זה נהג להרים מכספו תרומות נכבדות לטובת מוסדות תורה שונים, אליהם היה מקרב. הוא היה אורח של כבוד בכל ארועי המוסדות להם תרם מהונו, ולמעשה שלב הצלחה ונהנתנות בחייו הפרטיים עם כבוד ויקר בחיים הצבוריים.

עתה, בזכות הקשר שרקם אחד החסידים עם גביר זה, התעוררה התקנה כי הלה יתחיל להפנות חלק מכספי תרומותיו למוסדות החצר המתהווים. יתרה מזאת, בין הנדבן לאדמו"ר נקבעה פגישה אישית, ונתן היה להעריך כי בעקבותיה יפתחו לרוחה לבו וכיסו של האיש.

במועד שנקבע הגיע הנדבן למעונו של האדמו"ר. המפגש התקם בארבע עינים, בעוד המקורבים יושבים בחדר סמוך ואזניהם קולטות את הנעשה בפגישה.

כצפוי, הרוח ששרתה בחדר האדמו"ר היתה טובה וידידותית. הנדבן התענן בספור חייו הכאוב של האדמו"ר ואף שמע מפיו על שאיפותיו הגדולות בקל הקשר להרצאת תורה ולחנוך הדור הבא של יהודי ארה"ב. מתגובותיו של העשיר אפסר היה להסיק כי הוא אחוז התפעלות הן מאישיותו של האדמו"ר והן מתכניותיו.

גם האדמו"ר מצדו התענן בעשיר ובקורות חייו. הלה שמח על ההתענינות וספר על בית ילדותו, על צעדי הראשונים בתחום העסקים ועל הצלחתו הפורחת. לאחר מכן הוסיף והתחדד בעזרתו הכספית הרבה למוסדות תורה שונים. נכר היה עליו כי הוא שבע-רצון מעצמו.

"כמה ממונה אתה מקדיש מדי יום לעסקיך?", התענן האדמו"ר. "אה... מעט מאוד", השיב העשיר בחייו מאזן לאזן. "יש לי מנכ"לים טובים ואנשי-טח מסורים; הם עושים למעני את רב העבודה. היום אני יושב וקוטף את פירות השקעתי בשנים עברו".

"יוצא אפוא שיש בידך הרבה מאוד זמן פנוי", היר האדמו"ר. "אכן", הגיב העשיר, "ממש מעין עולם הבא".

"וכיצד הנך מנצל את זמנך הפנוי?", תהה האדמו"ר. "אמממ... נהנה מהחיים", השיב הגביר בספוק גלוי, שוכח לרגע לפני מי הוא יושב. "בעקר נח ומטיל..."

בשלב הזה חשו היושבים בחדר הסמוך כי המפגש בין האדמו"ר לעשיר הנדבן מתחיל לעלות על שרטון. מנימת דבריו של האדמו"ר נכר היה כי הוא נדהם למדי מתשובת איש-שלו. "ראה נא", פנה אל הגביר בטון רך. "הרי אינך צעיר לימים. בגיל שלך מתר כבר להתחיל לחשב גם על הנשמה ועל אחרית-דבר... אתה בודאי מאמין בקב"ה ובענין של שכר וענש. עליך אפוא לזכר היטב, לא רק 'מאין באת' אלא גם 'לאן אתה הולך' ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון..."

הגביר התקשה לשאת את דברי המוסר שהשמיע באזניו האדמו"ר. הוא ניסה להציל את כבודו ולומר משהו בזכות תרומותיו רחבות - ההקף למוסדות תורה ובדבר השתפות ההיסטורית בין יושבי-לזבולון.

אבל האדמו"ר לא קבל את הסבריו. בסערת רוחו אף החרף את נימת תוכחתו. "אם אתה סבור שבשכר נדבותיך למוסדות התורה יושיבך בגן-עדן לצד תלמידי-החכמים והצדיקים, טועה הקד טעות מרה..." אמר לגביר הנדהם. "על כל רגע ורגע שאדם יכול לשבת ולעסוק בתורה ובמצוות והוא איננו עושה כן, עתיד הוא לתת את הדין! יתכן בהחלט מצב שבו יהודי שתרם מכספו ללומדי התורה, לא יזכה לחיות כמו עניו באותם לומדי תורה בזכותו, בשעה שהם עצמם יישבו בגן-עדן ויהנו מזיו השכינה, שכן הוא עצמו יאלץ לבלות את זמנו בגיהנום..."

סוף דבר היה שאתו גביר יצא מעל פניו של האדמו"ר כשהוא סר וזעף. על תרומה למוסדותיו ברור שכבר לא היה אפלו מה לדבר...

מפתעים ומאכזבים לא-פחות היו מקורבי האדמו"ר, שכאמור עקבו אחר הנעשה מהחדר הסמוך. בראותם את 'מעשי ידיהם טובעים בים', התקשו לרדת לסוף דעת רבם: מה ראה לכוון לנער בשוטים את האיש ולדחותו בשתי ידיים, בה בשעה שאיש לא ידע טוב מהאדמו"ר עד כמה זקוקים מוסדותיו לכל פרוטה...!

מקורבי האדמו"ר לא העזו אמנם לשאול על כך במפרש את רבם, אבל פליאתם הגדולה כמו היתה תלויה ועומדת בחלל האויר. "אסביר לכם את פשר הנהגתי...", פנה האדמו"ר מיוזמתו אל מקורביו. "הן לא בשביל עצמי זקוק הנני לכסף. צריך אני לו כדי להרבות תורה וכבוד שמים בעולם. ובכן, מי זה אדם כי מטלטל עלי האחריות אף ורק לבחורים בישיבה ופטור אנכי מלדאג ליהודי אמלל זה המבלה את כל חייו בעסקי הקל ורעות רוח?"

הוא התעטף לרגע קט במחשבותיו ומיד המשיך. "ובכן, אני משלה את עצמי לחשב כי בעקבות דברי התוכחה הקצרים שהשמעתי באזניו ישנה האיש את דרכו מהקצה אל הקצה ומעשהו והלאה יתחיל לשקד על התורה ועל העבודה... ובכל זאת, אם עד עתה יהודי זה חי בדם-מיונות שוא והאמן בכל לבו כי דרכו ותוביליה לגן-עדן, אזי בזכות דברי הנקבים, יתפס את עצמו ויתקן משהו במעשיו. וגם אם יוסיף לחיות את חייו כמו עד עתה, יתכן כי רגע אחד לפני 'יצאת הנשמה' יזכר בתוכחתו ויהרהר בתשובה אמיתית. אם כך אכן יקרה, הכל היה כדאי. דעו לכם, כי התעוררות פרתא זו יקרה היא בעיני יותר מכל הכספים והנדבות שהיינו צפויים לקבל מדיי..."

האזינו המקורבים לדברי האדמו"ר ופיהם נאדם דם. זה היה בשבילם שיעור מאלף לכל החיים. שביעות מספר לאחר מכן הגיעה אל כתבתו של האדמו"ר בוויליאמסבורג מעטפה ובתוכה המהאה על סכום גדול, נדבת הגביר הנזון.

"וראים אתם?", אמר האדמו"ר למקורביו, "גם את הכסף לישיבה לא הפסדנו !!!"

הספור מאת הרב זלמן רודרמן שיחי', מתוך הסדרה 'הקדשה' 'בין הדגים לזמירות', מובא מאתר 'שבות עמי'.